

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · I

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 242. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev01ny-shoot-idm139673030248336/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

trende, lysende Glans, der næsten lignede den, som Gletscherne udsende, naar de bestraaes af Solen. Henry betragtede dette begyndende Forspil til et sig nærmende Uveir uden at bekymre sig om Andet end dets Skjønhed, og selv da Tordenen som rullende Artillerisalver begyndte at drøne i det Fjerne, medens Himlen indhylledes mere og mere, selv da afbrød det ikke en eneste af de Tanker, der gennemkrydsede hans Sind. Saaledes gik han snart jublende i sit Indre, snart brydende ud i fuldtonende Sang, indtil han naaede den saakaldte Triangel, hvor Strandveien hører op, og den kjedelige By tager fat. Regnen, der var begyndt smaat og jevnt, styrtede nu ned i Strømme, og Sortedamsøens mørke Flade fordoblede hvert af de talrige Lyn, som Skyerne udsendte. Han tænkte allerede paa at søge Ly i et eller andet Huus, da han midt under de stærke Drøn, der fik Ruderne til at klirre, syntes at høre høie Skrig, og Raab af forskellige Stemmer. Ved Omdreiningen til Farimagsveien skimtede han en af de saakaldte Kapervogne, omringet af en Sværm af Mennesker, der raabte og skreg i Munden paa hverandre.

»Hvad er der iveien, Vægter?» spurgte han, idet en af disse Stadens natlige Levebredsmand kom luntende paa sine Træskoe med Fredspiben for Munden.

»Hvad det er iveien? Ja det maa De nok sige!» svarede Morgenstjernens Behersker i en irriteret Sindsstemning. »Saadant noget Rak kommer her og knipser en af Statens Embedsmænd paa Næsen, fordi han sidder og lurert lidt i en Gadedør.»

Her foredrog han et Solonummer paa Piccolofløiten, der oieblikkelig blev besvaret af en Collega i det Fjerne, og vedblev efter denne Kunstpræstation saaledes til Henry:

»Nu spørger jeg Dem, for De seer ud til at være en bedre Herre, er det nu en Maneer at gjøre Commerc paa midt om Natten? Der kommer de fra Skoven med deres Fruentimmer, og Kusken, som hører til Vognmanden derhenne, vil naturlig ikke kjøre længere i saadant et Guds Veir, for Bæstene vil inte lystre, og Tosene hvine og skrige som besatte for dennehersens Lynilds Skyld. Saa sige disse Handelscommisbrød, at de ville til Kongens Nytorv, og Kusken siger Nei – det er jo saa menneskeligt. Saa springer en af disse fulde Bændeljoder af og knipser mig paa Næsen, for jeg har noget Værk i Lænderne og taaler inte godt at gaae paa Gaden, naar det saadant er fugtigt i Veiret, og de andre Pultbidere falde over Kusken og sla'e ham halvt for-